

Kronieken mei 2014

Eén mei (1/5), dag van de Arbeid (mét een hoofdletter!), dus komt de **stuurgroep** bijeen. Wij evalueren het mooie concert in Bachte, waar veel te weinig volk op af kwam, de vieringen van Palmzondag en de Goede Week, de wat chaotische aanvang van het zingen in de gevangenis, de geslaagde familiedag in Deinze en de mooie jubileumviering en de 'lekkere' receptie van Lou en Wouter. Daan en Elias worden nu gedoopt, de leesclub is op komst, dan is er Plechtige Communie voor Jana, Nora, Simon en Veere en op 21/5 snoezelingen we in Haaltert. Ook de vormselviering van het MPI De Oase gaat weer door in onze kapel.

Effataviering op 3 mei. Daan en Elias, kleinkinderen van Johan en Herman worden gedoopt!

Vandaag mogen we dopen: kinderen in onze gemeenschap opnemen. Dat is belangrijk, want we hebben de opdracht er voor te zorgen dat kinderen opgroeien in een wereld waar het goed is.

Beide papa's en mama's geven de kinderen een kruisje: *"God zegene en beware je!"* en al de aanwezige kinderen doen dat ook!

Beide kinderen krijgen een naam: de jongste begint. Het is Daan, Daniël. Niet alleen omdat het een schone naam is, maar ook omdat het een Bijbelse naam is, die naam (God is rechtvaardig) komt zelfs voor in het evangelie van vandaag! En Elias betekent: 'God is groot'. Hij is een nog straffere profeet dan Daniël! Waarom krijg je een naam? Opdat je iemand zou worden, opdat ze je zouden kunnen roepen, je naam fluisteren, je graag zien ...

We luisteren naar het evangelie: de grootvaders worden aan het werk gezet. Johan en Herman lezen: 'Onderweg naar Emmaüs', een eigentijdse hertaling van het 24ste hoofdstuk van het evangelie volgens Lucas, verzen 13 tot 35. Het verhaal is ons zo bekend dat een preek niet nodig is!

Wat hebben we nodig om te dopen? Peter en meter, vader en moeder, olie en water. Elias is even weg voor een sanitaire stop en om de vader 'op te jagen' zingen we dan maar lied 91B: *"...hem niet doen gaan zijn weg alleen."* Dus beloven de papa's en de mama's te zorgen voor die prutsen, ze alles te geven om ze gelukkige mensen te maken en ze te helpen om Jezus te leren kennen. Peters en meters beloven: ze steeds bij hen thuis te laten komen, dat de kinderen voor hen speciaal zullen zijn, in de loop van heel hun leven, als licht met de paaskaars als voorbeeld. Dan wordt er gedoopt omdat we hen het beste toewensen ... en de vaders dopen mee!

Meimaand, Mariamaand, wij hebben veel liefde voor ons 'lieve vrouwke' (geen strenge 'Our Lady')! dus zingen we lied 132 'Wees geroet, Maria'

Wij hebben gebeden voor de ouders van Daan en Elias, om kracht om de kinderen te kunnen begeleiden, voor kinderen in oorlogsgebied en de ontvoerde kinderen in Nigeria en gedankt voor hoopvolle tekenen in deze wereld, zoals in de Sahel, waar mensen zelf weer de hand aan de ploeg hebben geslagen.

Receptie nadien? Reken maar ...

Op 9/5 repeteert het koor. Veel afwezig, maar het gaat! Lied 31 'Dat het licht', mag helemaal niet te traag worden gezongen, want dan is het een triestig lied en ben je dood voor je het weet ... Blijkbaar is het de bedoeling met het orkest te zingen voor het lied 8 'Alta Trinita beata', maar het is hoog ... en zeker geen rusten bijmaken en woorden (desiderosa) niet splitsen! We repeteren ook enkele liederen voor het Vormsel van het MPI. 'Swing low', niet te zingen alsof we 'patatten' aan het schillen zijn, 'Amazing Grace': lang geleden! Lieder 59, 86, 87 en 41.

Gemeenschapsviering, maar ook Vrouwendag op 10/5.

Mieke verwelkomt de gemeenschap: een reden om ons op te roepen om ook te gaan luisteren naar kunstenaar Arnaud Rogard, die zelf ook het downsyndroom heeft: geloven in wat er is, niet in wat er niet is, en ... hier opgenomen worden door het evangelie.

We zijn al het 4de paasweekend, beter gekend als de zondag van de goede herder, een van de 'themazondagen'.

Deze viering is ook gekend als de 'roepingenzondag'. Wij horen Jezus zeggen: *"Ik ben de goede herder."* Als er van herders sprake is, denken we ook aan schapen. Dan denken we: gij zijt een arm schaap, een geschoren schaap, een zwart schaap, schaapachtig kijken: dat is allemaal niet erg positief, niks om over te stoefen! Maar schapen en herders horen bijeen, en toch is er verschil. Schapen lopen op vier poten, dus dicht tegen de grond en ze eten altijd maar door om te leven en

wol te maken. Trek je dat door op de mens, dan denkt die aan gezondheid, relaties, groepsgevoel, eten en 'wol' maken.

De herder loopt op twee poten, hij kijkt dus van op een hoger niveau, hij ziet waar het over gaat, hij ziet of de schapen de goede richting ingaan of ze de goede weg nemen, hij ziet of hij geen schapen bij de kudde moet opnemen. Het doet denken aan politieke partijen die allemaal zeggen: *"Wij zijn de goede herders!"* of *"Wij zijn degenen die zorgen dat de zaken in orde blijven!"*

Paus Franciscus heeft een brief geschreven over herders en schapen. Niet iedereen is daar gelukkig mee, want hij zegt dat herders wel eens vooraan mogen lopen, maar meestal in het midden van hun schapen moeten zijn en soms ook eens achteraan, want schapen kennen de weg misschien wel beter!

En een herder moet ruiken naar de schapen: Jezus zegt toch: ik ben de deur, ik ben de goede herder, ik ben betrokken bij mijn schapen, zo dat ze mijn stem kennen, zo dat ik er naar ruik!

Dus luisteren we naar het evangelie: Johannes 10, 1-10, vooral de laatste zin: *"Ik ben gekomen, opdat zij leven zouden bezitten, en wel in overvloed."*

Het is ook 'roepingenzondag', een heikel thema. Want nogal wat religieuzen en ook leken vragen zich af wat er zal gebeuren als er geen roepingen meer zijn. Ook in Congo stelt men zich die vraag ... omdat er dan geen geld meer zal komen? Ook de Congolese priesters in opleiding stellen vast dat het zelfs bij de redemptoristen niet erg rooskleurig is! We moeten dus over die vraag ernstig nadenken ... Ook de kerk als organisatie moet zich over dat 'niks' ernstig nadenken, zelfs al gaat het nu nog goed in Afrika, in Congo, in Zuid-Amerika ...

Vóór Vaticanum II waren alle kerkorganisatoren de herders, de rest waren de schapen, negatief bekeken, schapen mochten alleen volgen wat de herders zegden. Denk even modern: de priesters, de paters, de herders hadden een computer, ze hadden alle gegevens, de schapen konden alleen wachten op bevelen.

Maar Vaticanum II zei dat iederéén een computer moet hebben om na te denken en te helpen leiden. Roepingenzondag gaat dus over ons allemaal: gehuwd, celibatair jong, oud, man, vrouw: iederéén heeft een computer!

Hebben priesters, paters, bisschoppen dan geen nut meer? Een computerspecialist is soms nodig, voor een nieuwe computer, voor nieuwe programma's, voor specialisatie, telkens weer heb je specialisten nodig om de vastlopende dingen vrij te maken.

De evolutie? Waarschijnlijk zullen het mannen én vrouwen zijn, gehuwden en ongehuwden, in gewone kledij, wonend in gewone huizen, misschien toch nog eens in een kerk. Sommigen kennen die evolutie al!

Maar denk nog eens aan de laatste zin van het evangelie: de goede herder is gekomen opdat je leven zou hebben in overvloed! Er staat niet 'overleven', wel *leven* in overvloed! Als wij dus allemaal zijn geroepen om te 'herderen', moeten we er voor zorgen dat alle mensen leven in overvloed. Er is dus nog héél wat werk!

Dan hebben wij het brood gebroken en het brood en de wijn gedeeld: *"Telkens als wij eten van dit brood en drinken uit deze beker, verkondigen wij zijn dood en dat hij leeft ..."*

Wij hebben gebeden voor pas getrouwden, dat hun liefde zou gezegend worden en voor een eenzaam kindje in de pediatrie: mama moet nog voor vier andere kinderen zorgen en kan niet zoveel komen. Wij hebben gebeden voor alle mama's, vooral voor zij wier kinderen, om welke reden ook niet meer naar huis komen. Om hulp om herders te zijn.

Geen receptie dit keer, wel brood met rozijnen of chocoladebrood, met koffie of chocolademelk, om te kunnen napraten, met mensen die op zoek zijn, naar een warme thuis.

Leesclub op 15/5. Een moeilijk boek 'Op verkenning in een nieuw land' van Roger Lenaers (RL). Maar het behandelde onderwerp boeit ons allemaal en daarom zijn we hier met velen. Henk heeft de vergadering heel goed voorbereid met een goede samenvatting, met vragen en commentaren en vooral: met het belang voor Effata. RL belicht het ontstaan van religie door de onverklaarbaarheid van natuurverschijnselen, de impact van de Verlichting en de moderniteit (de ontwikkeling van de wetenschap), waardoor zoveel onverklaarbare dingen werden verklaard, zijn zoeken naar een uitleg van het 'godsbeeld' bij de mensen en de nood aan een nieuw godsbeeld, waarbij 'God-in-den-hoge' of het heteronome wegvalt en het autonome overblijft. Niets gooit hij over boord, in tegenstelling met wat je eerst zou denken, alleen wordt veel verklaarbaarder: de geloofsbelijdenis die nieuw geformuleerd wordt, het woord (heeft God een mond?) van God in de Bijbel, alle vormen van ethiek, wetten en regels, de sacramenten, het priesterschap en het cultische misoffer en allerhande overtollige protocollaire aspecten. En heel veel blijft over: Jezus

als voorbeeld, als herder als weg naar waar leven, onze gemeenschap, goedheid en liefde, Maria als moeder van die mens!

Zonder twijfel is het een moeilijke stap, voor sommigen nog te groot, een stap die herhaling en begeleiding vraagt. Maar een stap die zeker géén brandstapels of machtsuitspraken vraagt. In elk geval vind ik het een moedige stap, een stap die mijn vragen beantwoordt.

De volgende leesclub gaat door op 16/10/2014 en we lezen van/over Huub Oosterhuis: 'Vriend voor het leven'.

Op **17/5 komt de meditatiegroep** bijeen. Walter VW meldt (uittreksel!):

'Iemand vertelde me eens dat ons denken de kracht heeft van een lucifer, maar dat ons hart de kracht heeft van de zon. Het zijn allebei warmtebronnen, maar het verschil is wel immens. Als we gevangen zitten in ons denken en overdenken kunnen we met wat geluk wel wat licht produceren voor onze omgeving. (...) Als we de weg naar binnen gaan door dagelijks ruimte te maken om te verstillen ... zijn we op weg naar een onuitputtelijk reservoir van energie. (...) Naar een bron van vrede en vreugde en energie die er nu al is. Ze is toegankelijk in de diepte van wie je bent. (...)'

Op het eerste gezicht een gewone Effataviering, maar dat is maar schijn: **vandaag 17/5 is het plechtige communie** voor onze vier catechumenen: Jana, Nora, Simon en Veere.

Vóór de verwelcoming door de catechumenen, speelt Veere haar welkom meesterlijk op klarinet en dan nodigt Simon in naam van de catechumenen Guido uit om voor te gaan.

Het evangelie van vandaag komt uit Johannes 14, 1-6a. Dat is niet zo eenvoudig maar er zijn twee zinnen waar we speciaal moeten op letten. De eerste zin is *"In het huis van mijn vader is ruimte voor velen!"* Die zin wordt veel gebruikt bij begrafenissen, maar de betekenis is veel ruimer. Voor wie ruimte zoekt is daar overal wel iets te vinden, voor verstandigen en minder verstandigen, voor ouderen en jongeren, voor hen die geloven dat het huwelijk alleen maar is voor mannen en vrouwen die elkaar graag zien, voor mensen die denken dat priesters ongehuwd en mannelijk moeten zijn, voor hen die vinden dat ook vrouwen mogen voorgaan, voor hen die vinden dat éénmaal per maand naar de viering gaan genoeg is, ...

En als Mia de tekst van het evangelie heeft gelezen weten we dat de tweede zin, de slotzin, zó luidt: *"Ik ben de weg, de waarheid en het leven!"*

Zijn onze catechumenen zenuwachtig? Ze hebben pannenkoeken gebakken voor de mensen met een gebrek in De Pinte (omdat pannenkoeken lekker zijn?), ze hebben in Vurste een boswandeling gemaakt met hun peter of meter en daar hebben ze ontdekt dat vertrouwen belangrijk is, ze hebben geld ingezameld voor de Damiaanactie onder meer met Driekoningenzingen, ze hebben huisjes gemaakt en ze hebben de sacristie leren kennen.

Maar waarom is deze gemeenschap samengekomen? Moeilijke vraag: omdat we vieren dat Jezus mensen hielp, dat hij geboren is, dat hij een naam gekregen heeft, dat hij opgevoed werd, dat hij gestorven is aan een kruis. Maar hij is vooral goed geweest voor de mensen en hij heeft gezegd: *"Ik ben de weg, de waarheid en het leven!"* Maar rekening houdend met de context heeft hij feitelijk gezegd: *"Als je probeert belangrijk te vinden wat ik belangrijk vind, dan ben ik de weg naar het ware leven!"*

Maar wat is belangrijk? Veel geld verdienen? Zo veel mogelijk geld hebben? Pannenkoeken bakken? Geld omhalen voor de Damiaanactie? Of anderen graag zien? Voor anderen zorgen?

Die laatste weg willen onze catechumenen ook volgen.

Dat willen ze beloven!

Veere begint: 'Ik beloof dat ik zorg zal dragen voor de mensen rondom mij ... Roddelen achter de rug daar doe ik niet aan mee! Ik wil mensen steunen, dát kan mij raken. Ruzie ontruziën, ... Bidden is ... even stil zijn en vragen, hoe zit het met mijn leven? In Effata ben je niet alleen ...'

Simon: 'Ik geloof in God die iedere mens graag ziet. Jezus was net als God. Hij ging naar alle mensen toe en gaf hen hoop. Naar hem kijk ik op!

Nora: 'Ik geloof in de warmte van mensen, in Effata, waar wij luisteren en lief zijn voor elkaar.'

Jana besluit: 'Ik beloof van Effata te houden, want Guido kan mooi vertellen, ik wil graag naar school gaan. Ik geloof in de boodschap, samen horen in Effata maakt mensen gelukkig.'

Na de communie zingen we 'De wereld is een toverbal' (lied 129) en Nora, heel ernstig, zingt voor. Een van onze meters, Gerlinde, spreekt de catechumenen toe: 'Thuis, is een warm nest, waar je kunt zijn wie je bent, waar je een plaats hebt, waar je ruimte hebt om te groeien. Thuis is waar het hart is, waar liefde is. Hier wordt je ten volle gezegend door alle mensen hier, door je familie. Je

huis heeft grote vensters en er is plaats voor veel uitbreidingen. Wij hebben hier de eerste uitbreiding meegemaakt. Geef al die kinderen straks maar een dikke kus!

En de ouders bidden voor hen: 'Wij zijn fier op jullie, wij hopen dat je jezelf blijft, op zoek naar keuzes. Wij zullen jullie steunen, jullie zijn geborgen door ons allen, kom op voor je mening, zelfs al ga je tegen anderen in. Thuis is er plaats voor jullie!'

Wij denken ook aan onze lieve overledenen (*'Laat de warmte van vandaag niet verloren gaan!'*), wij bidden voor alle kinderen, vooral voor hen die een warme thuis moeten missen. Wij wensen dat deze vier kinderen het licht van die witte kerk in hun hart mogen vinden en herkennen. Wij bidden ook voor onze Effatagemeenschap, dat we mogen blijven samenkomen voor licht, waarheid en leven, en we bidden dat ons hart zich mag openen opdat de liefde kan binnen dringen.

Het geschenk aan de vier: een Bijbel wordt getekend door alle aanwezigen. De plechtige communicanten hebben ook een geschenk voor iedereen: een sleutelhanger in de vorm van een huis, het symbool van hun werken samen!

En dan is er receptie, voor héél veel volk!

Snoezelzingen in Haaltert op 21/5. Het is natuurlijk geen echte Effatakoor (het is midden in de week!) en we zingen ook niet ons gewone repertorium, maar het is een 'blij maken' van de oudere mensen die hier in het Rust- en Verzorgingstehuis in Haaltert verblijven. Guido met zijn gitaar, allerhande bekende liedjes, aangevraagd of niet, met een pauze met een drankje en een ijsje (Lou lepelt het bij een oud vrouwtje héél voorzichtig naar binnen! En het smaakt!).

De werken van barmhartigheid, nieuwe stijl ...

Koorrepetitie op 22/5: repetitie voor de liederen die we zullen zingen op de Vormselviering, hier in onze kapel, voor de kinderen van het MPI GO De Oase, volgende week. Lied 63 moet heel wat sneller worden gezongen, in lied 31 mogen we in de derde strofe niet teveel 'vloeken' en 'Amazing Grace' vergt een goed contact met de dirigent!

Effataviering op 24/5. Wij gaan luisteren, in Kruishoutem, naar het koor Sapukay dat de 'Grooten Oorlog' meesterlijk herdenkt met een liederenreeks 'Nooit brengt oorlog vrede!'

Daarom helpt Bernadette mij wat: hierna haar bedenkingen bij de viering:

'We lezen vandaag uit de evangelist Johannes, hoofdstuk 14, verzen 15-21. Johannes is een theoloog en wordt afgebeeld als een adelaar. Een adelaar vliegt heel hoog en gaat daarbij het geheel overschouwen. Vandaar dat Johannes vaak moeilijk te verstaan is. Hij is een soort dichter die rondjes draait en de zaak rustig bekijkt. Zijn evangelie is in hoofdzaak een lange redevoering die Jezus uitsprak op het laatste avondmaal: zijn afscheidsrede. Wanneer mensen met pensioen gaan, wordt vaak ook een toespraak gehouden, meestal veel te lang. Vaak wordt daar op het einde gezegd: "*Dit is wel geen afscheid, je bent hier altijd welkom!*" Meestal zal de persoon in kwestie dit niet meer doen. Zomaar nog eens binnenvallen, terwijl iedereen aan het werk is? Het is een teken dat we het heel moeilijk hebben om afscheid te nemen. Dit is ook zo op een begrafenis.

Jezus zegt in zijn afscheidsrede: "*Ik ga weg! Wel ben ik zo verbonden met God dat ik ook verbonden blijf met jullie. Ik laat u niet alleen, maar ik ga toch weg.*". Jezus nodigt ons uit om in ons eigen leven verder te doen wat Hij deed: elkaar graag zien. Gods Geest de kans geven om via onze handen zijn boodschap verder te zetten: elkaar graag zien. Als teken van zijn aanwezigheid laat hij brood en wijn achter. Het zijn tekenen, geen bewijzen. Hij vraagt: "*Kom telkens opnieuw samen om mij te gedenken.*" Dit is wat wij elke week opnieuw doen.'

Bedankt Bernadette!

Terloops: Tom V is 50 jaar geworden en dat heeft men gevierd met een geweldig en vurig **feest** op verkiezingszondag 25/5. Hopelijk houdt hij het nog lang vol, want we hebben hem nog lang nodig!

Op 28/5 is er in onze kapel **vormselviering voor het MPI GO De Oase**, nu al de derde keer (zie de kronieken van mei 2013!). Dit keer zijn ze met zeventien, waarvan drie plechtige communicanten van ons: Simon, Veere en Nora. De vormheer is Luc Maes, die ons vraagt te bidden dat Gods goede Geest hen mag helpen om flinke jongens en meisjes te worden. Als evangelie, dat de vormelingen uitbeelden hebben ze Lucas 19, 1-10 gekozen, het verhaal van de tollenaar Zacheüs. Dan worden de kinderen, één voor één gezalfd en de handen opgelegd.

Zalven: denk aan dierenhuiden die als bescherming tegen stenen en pijlen werden gebruikt en om steviger te zijn met olie werden verstevigd. Handen opleggen: denk aan een zwangere moeder die de handen beschermend op haar buik legt, die de eerste beweging voelt, iets dat ze nooit vergeet! Dan worden kinderen gevormd. Wij zingen *Kom bij ons o Heer* en *“Old Irish Blessing”* Er komt wat rumoer in de kapel als we samen met de kinderen zingen: *“De wereld is een toverbal”* waarbij allen in de handen klappen. Brood breken en delen, de wijn van vreugde en toekomst delen, bidden voor elkaar. Danken met woorden en bloemen voor de vormheer, voor de catechisten, voor Guido en het koor. Broodjes en wat te drinken voor het koor, dankjewel!

Op 30/5 de laatste **Effataviering** van deze maand. Buiten is het goed weer: de zon kunnen we binnenlaten in ons hart en zo hier wat energie opdoen, wenst Bernadette ons in haar verwelkoming.

De media hebben het de voorbije week moeilijk gehad, de kranten moesten gevuld worden met ‘niets’: de mening van de mensen die het zagezegd moesten weten. Toch is er iets heel belangrijk gebeurd: de paus was in Israël, hij heeft er gesproken met de leider der Palestijnen, met president Shimon Peres, hij heeft er de vertegenwoordigers van de Syrische, Griekse en orthodoxe christenen ontmoet. De paus bad aan de Westelijke muur (de Klaagmuur) en hij bezocht Yad Vasseem, het Holocaustmuseum, om er vast te stellen dat de wonden van Wereldoorlog II nog niet geheeld zijn. Hij heeft Peres uitgenodigd naar het Vaticaan om samen te bidden: of daarmee alles zal veranderen is de vraag: de uitnodiging is toch maar aanvaard!

In het evangelie van vandaag (Johannes 17, 1-11a) bidt Jezus ook. Het is wel een moeilijke tekst, maar we luisteren aandachtig. Eén woord blijft hangen: ‘Eeuwig leven’.

Avraham Soetendorp, een Nederlandse rabbijn met een indrukwekkende levensloop, vertelt. Hij is geboren in Amsterdam in 1943, waar de Jodenvervolging toen volop aan gang was. Zijn ouders vluchtten, maar zijn moeder wenste de pasgeborene niet op de gevaarlijke vlucht mee te nemen en ze zoekt een pleegmoeder. De beslissing van die pleegmoeder is op zichzelf al gevaarlijk, maar voor het kind is het een beslissing op leven en dood. Heeft die pleegmoeder getwijfeld? Neen: ze heeft gedaan waar ze haar hele leven naar leefde. Dat is niet onze manier van leven, van kiezen, van omgaan met geld, maar wel kiezen voor eeuwig leven, niet over tijd beslissen, maar over kwaliteit. Maar we begrijpen wel dat die vrouw een moeilijke beslissing moest nemen, die haar leven in een bepaalde richting stuurde.

In 1948 vindt Avraham Soetendorp zijn ouders, die de Holocaust overleefden, terug.

Zo leren we dat eeuwig leven, leven in overvloed, keuzes veronderstelt. Ook Jezus heeft dat gedaan, toen hij ons leerde dat brood alleen waardevol wordt als het gebroken wordt, dat wijn alleen waardevol wordt als die wijn gedeeld wordt.

Wij hebben gebeden voor eenzame mensen, wij hebben met de paus gebeden voor de emancipatie van de vrouw, voor de kinderen en om roepingen, en voor jonge mensen die voor een examenperiode staan. Wij hebben gevraagd om de Geest die Jezus ons beloofd heeft, om ons te helpen zorgzaam met mensen om te gaan.

Dan is er koffie of thee en Eveline en Filip maken met Guido afspraken voor hun huwelijk begin augustus.

Weet: de hoge rozenboom bloeit in mijn tuin, witte roosjes als mijn geloof, verstrengeld in mijn leven. Steeds nauwer verweven met wat ik doe en denk, steeds echter en minder gefantaseerd, minder verplicht en opgelegd.

Wouter, zondag 1 juni 2014